

Preek over Mat.18:20 gehouden bij de bevestiging van de ambtsdragers op 13 mei 2018
(lezing: Mat.18:10-20)

Gemeente van Christus,

1. Vanmorgen staat de dienst in het teken van de ambtsdragers. Want zo heten in de kerk de mensen die bereid zijn om verantwoordelijkheid te dragen voor de leiding van onze gemeente. En we zijn blij met hen. We zijn blij met het werk dat gedaan is de afgelopen jaren, en we zijn ook blij met de mensen die zich beschikbaar hebben gesteld. Want er is best concurrentie op de markt van het vrijwilligerswerk. En vooral bestuurders, die zijn gewild. Als je tijd hebt, dan kun je op allerlei plekken terecht. Alleen: de kerk, dat is wel een heel unieke plek! Ik weet niet, of we dat genoeg beseffen.

Laten we het vergelijken met een willekeurige andere vereniging. U had misschien ook wel terecht gekund bij de tennisclub (**dia 1**). Waarom zouden mensen dat doen? Wel, het kan zijn, dat u zelf houdt van het edele tennisspel, en daarom vindt: we moeten de club overeind houden, ik wil me ervoor inzetten. Of het kan zijn dat u de mensen die erbij horen hele leuke mensen vindt, het zijn vrienden geworden, en voor je vrienden heb je wel wat over. Ja, het kan zelfs zo zijn, dat je een hekel hebt aan tennissen, maar je hebt kinderen, en die vinden het machtig. En wat doet een toegewijde ouder dan? Die zet zich in voor wat de jeugd graag wil - het is uiteindelijk ook een gezonde hobby.

Wel, zulke redenen kun je ook hebben om je in te zetten voor de kerk. Het kan zijn dat kerkdiensten je lust en je leven zijn, en daarom wil je graag meewerken dat de kerk blijft bestaan. Of misschien is het de gemeenschap, de band met elkaar, die je heel belangrijk vindt: die moet blijven, en dat vraagt om mensen die willen omzien naar anderen. Ja, het kan zelfs zijn dat je het doet voor de kinderen: je hoopt dat die iets van het geloof meekrijgen, en daarom wil je meedoen in de opbouw van een gemeente voor de toekomst.

Het zijn allemaal prima redenen. Alleen: wat de kerk bijzonder maakt, dat heb je dan nog niet gegrepen. Het geheim van de kerk, dat vind je in onze tekst: "Waar twee of drie mensen in mijn naam samen zijn, daar ben Ik in hun midden" (**dia 2**). Bij alle aardse activiteiten die we hebben, bij alle menselijke dingen die we met elkaar doen als we vergaderen, als we mensen opzoeken, als we bezig zijn voor wie hulp nodig heeft, - bij al die dingen leven we uit het geheim: de Heer is hier! Dat is het grote doel waarom het in ons geloof draait: God wil bij de mensen zijn. Daarom is Jezus op aarde gekomen. Aan het begin van Mattheüs wordt het al onthuld, als Jezus de bijnaam krijgt: Immanuel - God met ons. En in het allerlaatste vers van Mattheüs zegt Jezus het tegen zijn leerlingen: Ik ben bij jullie, alle dagen, tot aan het einde van de wereld. Het geheim, het unieke van de kerk is: Jezus is hier!

2. Daarbij kun je aan allerlei dingen denken. Je kunt denken aan ervaringen die je soms opdoet, als mensen praten over hun geloof, of dingen bedenken omwille van het geloof. Er zijn momenten dan voel je: dit ging niet om buiten God. Ja, in de kerk word je uitgenodigd om zo te kijken, om zo te vragen: waar zit iets van de Heer?

Hij is op een verborgen manier bij ons. En wat doet Hij? Wel, vanmorgen in ons Bijbelgedeelte kwam vooral één kant naar voren. We hoorden over de Herder. En de Herder, dat is Hij, die zijn kudde leidt (**dia 3**). Dat is een bemoedigende gedachte, gemeente. Wij staan er niet alleen voor, op onze tocht door deze tijd. De kerk, dat is Christus' kudde. Het is zijn eigendom. De mensen die erbij horen, die zijn van Hem. En wij, die het in ons hart hebben gekregen om ons voor de gemeente in te zetten, - Hij wil ons leiden, Hij wil ons behoeden. Het vraagt alleen, dat we Hem volgen, proberen naar Hem te luisteren, zoeken waar niet onze, maar zijn wegen zijn. De Herder waakt over zijn kudde. En Hij waakt ook over ons. Al dat bidden dat we doen, als we gaan vergaderen, als we op een avond de wijk ingaan, als we samenkomen

om een kerkdienst te houden en de kerkenraad vlak voor het moment staat dat we de kerk binnengaan, al dat bidden is vragen naar de Herder, bidden om leiding, om in zijn spoor te mogen gaan. Dan vergeten we even onszelf, en we kijken naar Hem.

Maar die Herder, die heeft ook nog een tweede kant. Hij brengt ons ook onrust (**dia 4**). Want die kant laat Hij zien in de kleine gelijkenis die we hoorden. Daar zien we een onrustige herder, want hij mist één van zijn schapen. Dat tekent Hem. Elk lid van de kudde heeft voor Hem grote waarde. Ze worden een paar keer 'geringen' genoemd. Dat lijkt te zeggen: ze betekenen niet zoveel. Maar voor de herder is het anders. Die geringen, juist voor hen heeft Hij zoveel extra zorg! Zo was Jezus. Wie Hij ook tegenkwam, Hij nam ze heel serieus. Als ze kwamen, dan stuurde Hij ze niet weg. Zelfs de lastigsten, die Hem telkens kritiek kwamen geven - Hij nam ze stuk voor stuk serieus.

Het is de liefde van de Herder, die hem onrustig maakt. Dat had Hij trouwens van geen vreemde. Zijn Vader was precies zo. Denk maar aan hoe God omging met het volk Israël, zijn volk, zijn kudde. Hoeveel er ook gebeurd is - God kan zijn volk niet loslaten. Dat zien we door heel de Bijbel, ja door heel de geschiedenis heen. Hoever ze ook afdwalen: God zoekt ze weer op. De staat Israël is daar een teken van.

Die onrust, die brengt de Heer ook mee, als Hij in ons midden is. Het gaat Hem niet alleen om de grote kerk. Het gaat Hem om de enkeling. Ja, als er één afdwaalt, dan gaat Hij op zoek. En omdat dat gebeurt door alle tijden heen, daarom blijft een kerk noodgedwongen in beweging. Dat heeft te maken met de zoekende onrust van de Heer.

3. Ook in onze tijd zien we, dat er schapen aan het dwalen raken. En ook al is niet ieder die we in onze gemeenschap minder vaak zien altijd de Heer kwijt, ze zijn er wel! Dat is één van de moeilijke dingen in het kerkzijn vandaag. En daar kunnen je op twee manieren op reageren. Je kunt een kerk worden van het 'nog' en een kerk van het 'nog niet' (**dia 5**). Wat is een kerk van het 'nog'? Dat is een kerk die zegt: Och, het wordt allemaal wel wat minder, maar wat hebben we het toch ook nog goed met elkaar. De Bijbel wordt nog gelezen. De diensten worden nog redelijk bezocht. We vinden nog steeds ambtsdragers, al zouden we er wat meer willen hebben. De kerk van het 'nog', die telt zijn zegeningen, om aan het andere niet te denken. Die troost zichzelf met wat er nog is, en doet zijn best dat overeind te houden, dan maar met wat minder mensen.

Maar zo is het bij de Herder niet. Die kiest voor de onrust. Die laat de negenennegentig achter, omdat Hij op zoek moet, op zoek naar die ene. In zijn spoor word je een kerk van het 'nog niet'. Dat is een kerk die het niet aanvaarden kan, dat er schapen wegvallen. Dat is een kerk die zoekt, die nieuwe wegen probeert, niet omdat ze zo nodig veranderen wil, maar omwille van de dwalenden, die gevonden moeten worden. We zijn er nog niet met onze gemeente. In die erkenning delen we in de onrust van de Herder. Die gaat op ongebaande wegen als het moet, om het afgedwalde te zoeken.

Ja, toen ik dat tot me liet doordringen, toen werd ik zelf ook een beetje onrustig. Want is dat in onze tijd te doen (**dia 6**)? En een vraag die me best wel eens bezighoudt, is: heb ik genoeg gedaan? Natuurlijk, ik heb best wel wat geprobeerd. Ik preek, ik catechiseer, ik bezoek, ik denk mee over plannen, ik praat - maar zijn er niet van die geringen, die ik uit het oog verloren ben? Had er niet meer moeten gebeuren? En ik weet, dat er ambtsdragers zijn die die vraag met zich meedragen, en ouders, en grootouders. Je weet: je opdringen werkt niet. Maar wat dan? De onrust, die zit in je. De onrust van de Herder, die kan soms leiden tot een opgejaagde kudde. En zou dat de bedoeling zijn?

In Jezus' gelijkenis gaat het samen: de onrust van de Herder en de rust van de kudde. De negenennegentig gaan niet allemaal mee op de zoektocht. Het is de Heer zelf die zoekt. Mensen terugvinden, mensen veranderen, dat kan Hij alleen. Maar als het goed is leeft de kudde wel met de Herder mee. Ze ziet ernaar uit, dat Hij terugkomt met het verlorene op zijn schouders.

En ze weet ook: de Herder heeft meer kuddes dan één (**dia 7**). Maar helemaal stillen laat de onrust zich niet. Wat de Herder bezielt, het moet ook ons bezielen. En het moet ook ambtsdragers bezielen, die over de toekomst van de kudde nadenken en die mensen opzoeken, niet om altijd te preken, maar wel om te proberen daar te zijn waar zij zijn - want is dat niet zoeken? En misschien dat je daar een middel kunt zijn voor de Heer. Al was het maar doordat je laat merken dat je ze niet veracht, de geringen die andere wegen gaan. Al was het maar doordat je het gesprek zoekt, stap voor stap, om weg te ruimen wat vervreemdt.

Christus heeft gezegd: daar ben Ik in hun midden. En Ik geef kracht aan woorden, en God geeft antwoorden op gebeden. De uitdaging voor ons is: (**dia 8**) willen wij zo'n plek zijn, waar Hij kan zijn? Dat hoeft helemaal geen grote kerk te zijn. Twee of drie mensen, daar kan het al gebeuren. Als we maar samen zijn in zijn naam. Als we maar een kerk zijn, waar zijn naam centraal staat. Eigenlijk zou dat helemaal niet moeilijk moeten zijn. Want de naam van Jezus vertelt wie Hij voor ieder van ons wil zijn: de Redder, die afgedwaalden vindt. Zo zijn wij ook gevonden. En nu is de uitdaging, dat we die naam hooghouden, in wat we zeggen, maar vooral ook in wat we samen doen. Dat we vergaderen in zijn naam, bezoeken in zijn naam, helpen in zijn naam, en vooral: bidden in zijn naam. Dan wordt de kerk getekend door de Heer die in hun midden is. Hij leidt ze, Hij stuwt ze vooruit. En waar we als kudde van de Heer dan terecht komen - Hij weet het. Maar we geloven: De Heer is mijn Herder. Hij brengt ons in groene weiden en naar vredig water. En zelfs al gaat het wel eens door een donker dal, - Gij zijt bij mij.

Amen.